

Két végállomás

A villamos két végállomása a nagyváros két legtávolibb pontján volt. Ők ketten még reggel is úgy ébredtek, hogy egyirányba szállnak majd fel rá.

Közös utazásra készültek, bár tudták, hogy a régről magukkal hozott képek nagyon különböznek, más puzzle darabjai. Az egyikük lelkesen tervezett, csomagolás közben a rájuk váró élményeket vetítette maga elé. Azon a filmen jókedvűek voltak. Ragadt a másikra is ebből a bizakodásból, de ő óvatos, reménykedő vágyakozással indult. Fókuszálnia kellett, hogy felszabadultnak lássa magukat a végállomáson. Mégis egy irányba néztek, és a gesztusaikban gyengéd ragaszkodás bujkált.

Az állomásra megérkezett a szerelvény. Vidám, élénksárga színű kocsijai fényesek, mint a kisfiúk első játéka az óvodai játékszőnyegen. Mesevonatok, meseautók, mesevillamosok. A fényes ablakok mögött titkos ígéretek félhomályába burkolóztak az ülések.

"-Ez a mi villamosunk!"- ujjongott hangos, gyerekes örömmel az egyik.

"-Talán igen."- válaszolt kissé rezignáltan a másik.

"-Biztosan szeretnél elutazni? Nem kell felszállnunk, ha nem akarsz."

Ezerszer megfogadta, hogy nem kérdez ilyeneket. Jól tudta, hogy rosszul hatnak a szerelmére, kiváltképp, ha sürgetőek. Kínosan ügyelt is rá, hogy ne kapacitálja, nyaggassa, most mégis kicsúszott a száján. Ahogy számított rá, nem érkezett válasz.

A másik szinte naponta végig gondolta már ezt a jelenetet, és azt hitte, hogy meg tudja csinálni. Nagyon szerette volna. Csak ráteszi a lábát az alacsony lépcsőre, elrendezi a csomagjait, elhelyezkednek, és mire utoljára megszólal a megállókat bemondó géphang, kap még egy biztató mosolyt, egy kézszorítást, s már indulnak is. Mi ebben olyan ijesztő? Arra nem gondolt, hogy összeszorul majd a torka, amikor az ajtóból a kocsí ismeretlen belsejét fürkészi. Vagy a nagyon is elképzelhető. Most pedig itt van az akkor. Kiszáradt a torka.

"- Menjünk a következővel. Elugrom vízért. Egyedül gyorsabb, sietek. Várj meg itt, a megállóban, kérlek!"

Vár, hogyne várna, olyan régóta vár, mit számít még ez a néhány perc. Rövidesen egyetlen utast sem látott a jármű mellett, ami mintha már nem csillogott volna olyan vidám színben. A szerelme sehol, de egy régi ismerőse váratlanul feléje tartott. Üdvözölték egymást, gyorsan elmondták, hogy ki hova igyekszik. Akit várt, még mindig nem tűnt elő, s a villamos azonnal indul. Elengedte, és elengedett még két járművet. Talán egy másik ajtón szállt fel a másik, csak nem vette észre, miközben beszélgetett? A harmadik jármű lépcsőjére rátette a lábát.

A fémtömeg kis rázkódásokkal már készült is maga mögött hagyni a megállót. Gyorsan lehúzta még az ablakot, de kihajolva is csak az üres peront látta. Aztán mégis megpillantotta. Ott állt mozdulatlanul a betonsáv végén. Addig nézett visszafelé, ameddig a jól ismert, rikító trikó egy kis foltta zsugorodott, majd egészen eltűnt a látóteréből, aztán leült, és hagyta, hogy a teste átvegye a villamos mozgó ritmusát. Nem nyúlt a telefonjáért, megfogadta, hogy már nem kérdez, nem kér. Keserű fájdalommal keveredő dacos büszkeség töltötte meg körülötte a teret. A szerelvény egyre gyorsított, már képtelenség lett volna megállítani.

Állt a járdaszegélyen az ásványvizes palackkal a kezében, és a lába nem vitte vissza a megállóba. Arra gondolt, amire az utóbbi időben már olyan sokszor, hogy a másik már nem boldog, talán nem is egészen önmaga. Kétkedő, szomorú, pedig régen szinte viháncolóan képes volt mindennek örülni. Ha el tudta magát szakítani mellőle az előbb, akkor most kell végig csinálja. Elengedi. Látta, hogy máris beszédbe elegyedett valakivel. Vajon ki lehet? Figyelte, ahogy felszállt a járműre. Menjen csak a céljai felé, talán egyszer megérti, hogy miatta döntött így, ezzel a makacs elszántsággal. Képtelen volt most sarkon fordulni, és hazamenni az üres lakásba. Átballagott a szemközti megállóba, és felszállt az éppen ellenkező irányba tartó villamosra, mint amerre az a másik robogott. Gyorsult már a saját szerelvénye is. Ugyan ki vagy mi állíthatta volna meg?

Hiába a sok megálló, az érzéseiknél sokkal gyorsabban távolodó villamosokról egyelőre nem volt leszállás.